

Mire kitárom szárnyaim, elvesztem tollaim,
Mire megvirrad, az ég is felgyullad,
Mire megtalálom helyem, nem lesz senki velem,
Mire megbölcösülök, megvénülök,
Mire észrevesznek, leeresztnek,
Mire átérek az úton, elkenődöm a múlton,
Mire úszni megtanulok, magam is kiszáradok,
Mire megnézlek, már elvérzek,
Mire háromig számolok, ott lesz négy más dolog,
Mire vágyom, mirevágom?
Vétekre?
NEM: életre!

Az „embernek lenni” dolog magával vonz megannyi kérdést, mire kevés az igazán jó felelet. Az életút a pálya leszálló ágában, a tapasztalati bölcsességek miatt talán még inkább távol tartja azt, amit reménynek szoktak nevezni. Az ember környezetének folyamatos és sokszor kiszámíthatatlan változása még egy sakknagymesterben is kétségeket kelt. A már elmúlt dolgok gondolatisága, feltárja önmagunkkal szembeni mulasztási bűneinket, mire saját magunk nem igazán találunk feloldozást. A vágyódás tárgya, pedig semmi más, mint a saját magunknak megfogalmazott, túlzások nélküli, de nyugalmában minőségibb élet.